

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

NOVEMBER 2017

No. 9

Έλεν Φόρεστ

ΠΡΟΒΑ ΣΕΝΑΡΙΟΥ

Και το βιογραφικό της Αμερικανίδας συγγραφέως μαζί με σκίτσο του πορτρέτου της. Δυστυχώς, δεν διαθέτουμε φωτογραφία, ούτε στο google έχει.

Η Έλεν Φόρεστ (1928-) είναι δημοσιογράφος και συγγραφέας βέρα Νεοϋρκέζα. Μοναχοπαίδι του Γκρεγκ και της Βάιολετ Φόρεστ γεννήθηκε, μεγάλωσε, σπούδασε και δούλεψε στο Big Apple, αλλά ταξίδεψε και πολύ, ώστε να θεωρεί τον εαυτό της και να θεωρείται από τους άλλους και πολίτης του Κόσμου. Το ότι αποφάσισε να ασχοληθεί με τη δημοσιογραφία το οφείλει στην επίδραση του πατέρα της, που είχε υπάρξει μεγαλοδημοσιογράφος στα χρόνια μετά το μεγάλο οικονομικό κραχ. Μετά τον πόλεμο εξέδωσε και δική του εφημερίδα, τη μεγάλης κυκλοφορίας κουτσομπολίστικη “Gossip Weekly”.

Στην αίθουσα σύνταξης της εφημερίδας η Έλεν πήρε και το πρώτο βάπτισμα του πυρός, ως η “μικρή των διαφόρων καθηκόντων διεκπεραίωσης”.

Μετά την αποφοίτησή της από τη δημοσιογραφική σχολή του Πανεπιστημίου της Κολούμπια εντάχθηκε στη δύναμη κρούσης της Gossip Weekly με δημοσιογραφία-κομάντο στη λεγομένη “δημοσιογραφία του δρόμου” και ειδικότερα στο ρεπορτάζ με ειδικευση τις ανθρώπινες ιστορίες (True Stories- Human

Interest).

Τα άρθρα της είχαν μεγάλη επιτυχία... Την κέρδισε, όμως και το αστυνομικό ρεπορτάζ, όπου δεν άργησε να εξελιχθεί και σε... ερασιτέχνη ντετέκτιβ μπλέκοντας συχνά στα πόδια των αστυνομικών, οι οποίοι, παρ’ όλα αυτά, δεν τη... διαλόστελναν, επειδή τούς ήταν εξαιρετικά αγαπητή και κόρη του τρομερού Γκρεγκ Φόρεστ! Α, ναι! Ήταν και πολύ όμορφη, αφοπλιστικά όμορφη, για να της αρνηθούν τη χάρη να μπλέκεται στα πόδια τους!.. Και, σχεδόν πάντα, έκανε... scoop! Δηλαδή έπιανε λαβράκι!

Από τη μητέρα της, την Βάιολετ Γουίλλις-Φόρεστ, εκτός από το ταλέντο στη συγγραφή fiction λογοτεχνίας, κληρονόμησε και το πάθος για ταξίδια, που τα συνδύαζε με κάποια ταξιδιωτικά άρθρα ή νουβέλες, συνήθως αστυνομικού περιεχομένου, με ντεκόρ τα μέρη που επισκεπτόταν.

Όταν γύρω στα 1957 κληρονόμησε και νομικά την “Gossip Weekly”, κρατώντας μόνον τον τίτλο ως ιδιοκτησία, προτίμησε να αναθέσει τη διαχείριση και τη διεύθυνσή της στον ξάδελφό της τον Ρόναλντ Γκάρνερ-Τσέστερ, γνωστό και έμπειρο, ήδη, ως εκδότη της πετυχημένης σειράς βιβλίων τσέπης “Pocket Books’ Alley”.

Η ίδια θα συνέχιζε απερίσπαστη κι ευτυχισμένη να είναι το “τροποκάρυδο” στις υποθέσεις του αγαπημένου της αστυνομικό ρεπορτάζ, η ταξιδιώτισσα του Κόσμου και η συγγραφέας detective/crime stories με πλοκές, που πάρα πολλές φορές αντλούσε από τους φακέλους της Αστυνομίας στους οποίους είχε απεριόριστη πρόσβαση.

Θεωρούσε, ότι όντας ούτε καν τριάντα χρονών, ήταν πολύ μικρή για να κλειστεί σε ένα γραφείο και να διευθύνει μια εφημερίδα, απλώς και μόνον, επειδή της έτυχε!

Η γνωριμία της, στα γραφεία της αστυνομίας και σε τόπους εγκλημάτων, με έναν συνομήλικό της ιδιωτικό ντετέκτιβ και άτυπο -πλην όμως σημαντικό- συνεργάτη της αστυνομίας, τον οποίον σύντομα παντρεύτηκε, υπήρξε η αιτία, ώστε το ενδιαφέρον της για την εξιχνίαση εγκλημάτων να κορυφωθεί.

Από τη στιγμή δε, που αναπόφευκτα συνδέθηκε και αισθηματικά μαζί του ακολουθώντας τον σε κάθε του έρευνα, εκτός από τις συγκλονιστικές αποκλειστικότητες, εμπλούτιζε το αρχείο της συνεχώς και με νέο υλικό για τις νουβέλες της. Πιο ώριμες πλέον, πιο συγκροτημένες με λεπτομέρειες αληθινές και όχι αληθοφανείς αξιοποιώντας τις νέες γνώσεις που αποκτούσε στην πρακτική και στην τεχνική των Police procedural αφηγημάτων της.

Μέρος από τα βιογραφικά της στοιχεία, τα αντλήσαμε από τον διάσημο συγγραφέα Νίκο Β. Ρούτσο, ο οποίος είχε ασχοληθεί αρκετά με την προσωπικότητα της Έλεν Φόρεστ, ως συντρόφισσας και συνεργάτη του πασίγνωστου Ελληνο-αμερικανού ντετέκτιβ Τζων Γκρηκ, που τις αστυνομικές περιπέτειες κατέγραψε λεπτομερώς σε εβδομαδιαία φυλλάδια, πριν από πολλά χρόνια, για τους Έλληνες αναγνώστες.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Helen Forest

ΠΡΟΒΑ ΣΕΝΑΡΙΟΥ

Κινηματογραφική Νουβέλα

απόδοση: **Γιώργος Βλάχος**

σελιδοποίηση: **Πάνος Κολιόπουλος**

Εικονογράφηση: από το πρωτότυπο διήγημα σε vintage style '30s

Το διήγημα “Πρόβα σεναρίου” συμπεριλαμβάνεται σε συλλογή-ανθολογία --όχι μόνο με αστυνομικής υφής διηγήματα-- αλλά με κύριο συστατικό τους τη πικάντικη έως αρκετά καυτερή επίγευση στην πλοκή και στην αφήγηση. Πρόκειται για τη συλλογή “That’s Hollywood- Spicy Stories”, ένα βιβλίο με fiction μεν πρωταγωνιστές, που αναγνωρίζονται δε, ωστόσο στις σελίδες του, άλλοτε διάσημοι από τον φανταχτερό κόσμο του Χόλυγουντ και άλλοτε γεγονότα, τα οποία είχαν απασχολήσει, με κάποιο πικάντικο, τρόπο την κοινωνία της κινηματογραφικής Μέκκας...

Κάθε συνωνυμία με υπαρκτά πρόσωπα οφείλεται σε αθέλητη σύμπτωση.

Νοέμβριος 2017

Όπου μια ξεπεσμένη ηθοποιός αποφασίζει να σκοτώσει τον άνδρα που κατέστρεψε τη ζωή της και την καριέρα της μερικά χρόνια πριν. Η εκδίκηση είναι πιάτο που τρώγεται κρύο. Μόνον μη το αφήσεις περισσότερο, γιατί μπαγιατεύει και δεν τρώγεται. Ίσως, τότε, θα πρέπει να ξαναρχίσεις από την αρχή με αμφίβολο όμως αποτέλεσμα, αν θα πετύχεις το νέο ζητούμενο...

Ακούγεται σαν σενάριο του παλιού Χόλυγουντ... Όπως και να 'χει το location είναι στο παλιό Χόλυγουντ πίσω από τους προβολείς και τα ρεφλεκτέρ του πλατό.

Η βροχή έπεφτε δυνατά και ασταμάτητα από το πρωί.

Η γυναίκα, που φορούσε ένα πράσινο μακρύ αδιάβροχο και το τσόχινο καπέλο με μπορ, στεκόταν προφυλαγμένη κάτω από την τέντα του φαρμακείου στη Σανσέτ Μπουλβάρ, απέναντι από την πύλη των στούντιο της κινηματογραφικής εταιρείας Πάραλεξ.

Δεν κουνιόταν καθόλου, αδιάφορη για την υγρασία που περόνιαζε το κορμί της ίσαμε το μεδούλι. Θα μπορούσες, το δίχως άλλο, να την περάσεις, ότι είναι ένα άγαλμα φτιαγμένο από πηλό, στο οποίο κάποιος του φόρεσε ένα πράσινο αδιάβροχο και το παράτησε εκεί.

Το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο σαν μάσκα, πιο σκληρή κι από γρανίτη. Τα μάτια της, γκρίζα ψυχρά, ήταν τα μόνα που πρόδιδαν ζωντάνια. Κι η ματιά της σκοτεινή πίσω από τις τεράστιες μεταξένιες βλεφαρίδες της.

Παρακολουθούσαν τα πάντα γύρω της.

Παρακολουθούσε τις φανταχτερές λιμουζίνες που μπαινόβγαιναν στον ιδιωτικό δρόμο του στούντιο, τα ταξί που αποβίβαζαν στην πύλη βιαστικούς ανθρώπους. Σημαντικούς ανθρώπους: αστέρες του σινεμά, διάσημους σκηνοθέτες και σεναριογράφους, παραγωγούς με φουσκωμένους χαρτοφύλακες' σχέδια για μεγαλεπήβολες παραγωγές και πακέτα με εκατοντάδες κολλαριστά δολάρια το περιεχόμενό τους... Κι ακόμα, στρατιές κομπάρσων... Πολλοί κομπάρσοι που στέκονταν υπομονετικά στη σειρά μέσα στη βροχή μπροστά από το κιόσκι-ταμείο στη μια γωνιά της πύλης, για να πάρουν την πενιχρή αμοιβή τους από τα γυρίσματα της ημέρας...

Ήταν κι άλλοι, που περίμεναν να αναρτηθεί το 'όρντινο' της επόμενης μέρας, μήπως και τους διαλέξουν για κάποιο πέρασμα, ή για ανθρώπινο ντεκόρ σε κάποιο πλάνο πλήθους.

Άλλοι από αυτούς περίμεναν αναγκασμένοι από την ανεργία και την οικονομική κρίση, ακόμα και για τα πέντε-δέκα δολάρια του μεροκάματου, άλλοι γιατί ήταν απλώς ψώνια: να δουν ήθελαν μόνον τη φάτσα τους στο σελιλόιντ κι άλλοι να δουν από κοντά και να τους απευθύνει μια ατάκα, έστω κι αν ήταν από το σενάριο, ο αγαπημένος τους ηθοποιός...

Ατέλειωτη πασαρέλα λογής-λογής ανθρώπων. Από τη μια, χορτασμένοι και φιλάρεσκοι. Η εφήμερη επιτυχία ολοφάνερη στα πρόσωπά τους και στο παρουσιαστικό τους. Και από την άλλη, εξαθλιωμένοι, πληγωμένοι από την ανέχεια και τη μιζέρια... Με, επίσης, ολοφάνερη τη μόνιμη δυστυχία στα πρόσωπά τους και στο παρουσιαστικό τους.

Αυτό είναι το Χόλυγουντ της Σανσέτ Μπουλβάρ!..

Το καθημερινό πραγματικό σκηνικό στη Μέκκα του κινηματογραφικού ονείρου. Στον πολυσύχναστο δρόμο με τα κινηματογραφικά στούντιο ... Ακόμα και σε μια μέρα βροχερή σαν κι ετούτη.

Η σκυθρωπή γυναίκα με το πράσινο αδιάβροχο και το καφετί τσόχινο καπέλο στεριωμένο στα πυρόξανθα μαλλιά της ήξερε χωριστά τον κάθε έναν απ' αυτούς που είχαν κάποιο ρόλο στη μεγάλη κι ανελέητη σκηνή του Χόλυγουντ.

Όλοι ήταν ή νόμιζαν ότι ήταν κάποιοι, ίσαμε να πέσει η προσωπική τους αυλαία, να σβήσουν οι προβολείς που τους φώτιζαν.

Τους ήξερε ονομαστικά. Ήξερε την ψυχή τους.

Κάποτε υπήρξε η πιο σπουδαία ανάμεσά τους. Έσκυβαν το κεφάλι τους στις προσταγές της, οι επιθυμίες της --οι απαιτήσεις της, θα έλεγε κανείς, αν θα ήθελε να ακριβολογεί-- πραγματοποιούνταν στη στιγμή από στρατιές παρατρεχάμενων, οι παραγωγοί της έδιναν τους πιο αβανταδόρικούς ρόλους. Τα φλας άναβαν όταν έμπαινε στη σκηνή...Οι ορχήστρες του στούντιο έπαιζαν γι' αυτή...Ήταν η αδιαφιλονίκητη ντίβα!.. Η Drama Queen!

Σήμερα, αυτή τη μουντή βροχερή μέρα, ήταν μια ξεχασμένη γυναίκα. Μια γυναίκα, που κάποιοι, από αυτούς στον απέναντι δρόμο, δεν την γνώριζαν και κάποιο άλλοι, που έκαναν, ότι δεν την γνώριζαν.

Δεν είχε πια αξία στο χρηματιστήριο του κάστινγκ. Δεν τους ήταν πια σημαντική!

Μα κι αν ακόμα δεν ήταν πια η αναγνωρίσιμη ντίβα από τους βιαστικούς διαβατές, που περνούσαν δίπλα της, δεν ήταν εύκολο να την προσπεράσουν αδιάφορα, μολονότι η έγνοια να αποφύγουν τη δυνατή βροχή ήταν η πρώτη τους φροντίδα.

Οι πλούσιες θηλυκές καμπύλες του αγαλματένιου μπούστου της ξεπρόβαλλαν ατίθασα, προκλητικά από το μισάνοιχτο αδιάβροχο, καθώς ούτε το στενό πουκάμισο έδειχνε ότι μπορούσε να συμμαζέψει ικανοποιητικά τη χυμώδη σάρκα. Μάλλον την τόνιζε στο στρογγυλεμένο περίγραμμά της.

Το αδιάβροχο έφτανε λίγο κάτω από το γόνατο αφήνοντας ακάλυπτες στην κοινή θέα τις торνευτές γάμπες της, που ισορροπούσαν στις ψηλτάκουνες γόβες της. Τα αδηφάγα βλέμματα των βιαστικών αντρών διέτρεχαν με ευγνωμοσύνη το σαγηνευτικό αντίδωρο, που τους πρόσφερε πλουσιοπάροχα η φύση, στη σκυθρωπή μέρα.

Η γυναίκα παρακολουθούσε την κίνηση αδιάφορα. Το ίδιο αδιάφορα εισέπραττε και τον θαυμασμό των περαστικών. Η προσοχή της ήταν επικεντρωμένη στο κεντρικό κτίριο του στούντιο στο απέναντι πεζοδρόμιο.

Παρακολουθούσε ένα συγκεκριμένο παράθυρο που, αν και είχε κιάλας σουρουπώσει, παρέμενε σκοτεινό. Στο παγωμένο βλέμμα των γκριζών, σαν γρανίτης μάτια της, υπήρχε μια αόριστη απειλή. Μια απειλή, που είχε να κάνει με εκείνο το σκοτεινό δωμάτιο.

Ξαφνικά κάποιος βγήκε από το φαρμακείο. Ήταν ένας άντρας. Φορούσε αδιάβροχο μπουφάν, στενό μπλου τζιν και φτηνό καπέλο τζόκεϊ με κάποιο διαφημιστικό σλόγκαν στο γείσο του.

Σκόνταψε πάνω της. Γύρισε να της ζητήσει συγγνώμη. Και τότε την πρόσεξε.

Αρχικά με το αυθάδικο εκείνο βλέμμα των αντρών, που λες ότι εκπέμπει ακτίνες 'X', ώστε να διαπερνά αδιάκριτα τη μπλούζα, το φόρεμα ακόμα και τα εσώρουχα, της όποιας καλλίγραμμη γυναίκα απέναντί τους.

Ψέλλισε, ωστόσο, ένα βιαστικό «Συγγνώμη, δεσποινίς...» και τότε την είδε καλύτερα. Τη γνώρισε: «... Έϊ, Μέιμπελ!.. Τι κάνεις εδώ, Μέιμπελ; Περιμένεις κανέναν;»

Ακούγοντας το όνομα της η γυναίκα έστρεψε το βλέμμα της στο μέρος του. Τον αναγνώρισε κι αυτή.

Ήταν ο Χάρυ, ένας νεαρός από το στούντιο. Λεπτός στο σώμα και ματαιόδοξος στον χαρακτήρα. Αν και ήταν ο βοηθός του βοηθού του υπεύθυνου για το κάστινγκ και η δουλειά του ήταν να κάνει τα θελήματα στο τμήμα αυτό της παραγωγής, παρουσίαζε τον εαυτό του σαν ανώτερο σημαντικό στέλεχος.

Είχε ζητήσει μόνος του, όταν προσλήφθηκε, να πάει στο τμήμα του

κάστινγκ (δηλαδή της επιλογής των δεύτερων ηθοποιών και των κομπάρσων, που θα πλαισιώναν τους πρωταγωνιστές σε μια ταινία) με αποκλειστικό σκοπό να βρίσκει εφήμερες γκόμενες από τις δεκάδες φιλόδοξες σταρλετίτσες, που αναζητούσαν κάποιο ρόλο, όσο μικρός κι αν ήταν, προκειμένου να μπουν στο κύκλωμα της κινηματογραφικής βιομηχανίας.

Ήταν ο τύπος του γλοιώδη αρουραίου, που κατάφερνε, πάντως, να πείθει τα κοριτσόπουλα. Φτάνει να ήταν διατεθειμένα, προκειμένου να πραγματοποιήσουν το όνειρο μιας κινηματογραφικής καριέρας, να ξαπλώνουν στο κρεβάτι του οποιουδήποτε που θα τους υπόσχονταν, ότι αυτός θα βοηθήσει αποτελεσματικά στο να πάρουν τη δουλειά.

Ο Χάρυ ήταν ένας από αυτούς που υπόσχονταν. Είχε τον τρόπο του να είναι πειστικός κι ας μην είχε καμιά δύναμη να το κάνει... Πιθανώς ούτε και τη διάθεση. Πάντως, ο λόγος του δεν μετρούσε! Αλλά ακόμα και αν είχε κάποια εξουσία, η Μέιμπελ δεν θα τον ενδιέφερε. Ήταν ξοφλημένη. Ξέχωρα, που ήταν και μεγάλη για τα γούστα του -τριάντα πέντε χρονών.

«Λοιπόν; Τι κάνεις εδώ πέρα με τέτοιο κωλόκαιρο;» ρώτησε αδιάκριτα.

Ένα ειρωνικό χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπό της.

«Παρατηρώ», είπε. «...Απλώς παρατηρώ.»

«Κάποιον, που περιμένεις να δεις;»

«Όχι. Δεν υπάρχει κάποιος που θέλω να δω...» είπε άτονα. Ήταν φανερό, πως δεν είχε καμιά διάθεση για κουβέντα μαζί του.

Έπιασε με το χέρι του το μπράτσο της και της το έσφιξε, τάχα, προστατευτικά. Της χαμογέλασε με την αυτοπεποίθηση της αλαζονείας του.

«Λοιπόν, αν υπάρξει ποτέ κάτι που θα ήθελες να κάνω για σένα... Με ξέρεις.. Έτσι, Μέιμπελ;»

«Ναι...» απάντησε, «...Σε ξέρω!.. Σε ξέρω πολύ καλά, Χάρυ!» Η φωνή της φορτίστηκε με σαρκαστικό τόνο.

«Μπράβο, καλό κορίτσι!..» της πέταξε εύθυμα. Δεν είχε καταλάβει τον σαρκασμό της.

Γύρισε και πέρασε το δρόμο.

Η Μέιμπελ παρατήρησε για λίγο τη λεπτή φιγούρα του. Περπατούσε κάτω από τη βροχή με το κεφάλι ψηλά, και τους ώμους του ίσους. Κορδωμένος σαν σε παρέλαση. Εκτός από αδιάφορος της ήταν και αντιπαθής.

“Αμα έχανε τη δουλειά του αύριο, δεν θα έβρισκε άλλη στον αιώνα τον άπαντα!..” σκέφτηκε με αρκετή χαιρεκακία.

Άγγιξε την κρύα κάννη του πιστολιού που έκρυβε στην τσέπη της κι ένιωσε ουτοπεποίθηση...

Τον ξέχασε αμέσως κι έστρεψε πάλι την προσοχή της στο παράθυρο του ισουγείου. Ήταν ακόμα σκοτεινό.

Συνέχισε να παρατηρεί, ακίνητη στην ίδια θέση.

Είχε πια σκοτεινιάσει για τα καλά.

Έβαλε το χέρι της στην τσέπη της καπαρντίνας της και με τη φούχτα της αγκάλιασε το αντικείμενο που αναπαυόταν στο βάθος της. Ένιωσε την κρυάδα του ατσαλιού να τη διαπερνά. Ήταν ένα μικρό αυτόματο πιστόλι. Χάιδεψε τη λαβή του, την κάννη του και το δάχτυλό της τυλίχτηκε γύρω από τη σκανδάλη.

Το ατσάλι είχε μια απροσδιόριστα ωραία αίσθηση στο χέρι της.

Ανυπομονούσε να το χρησιμοποιήσει. Ήταν αποφασισμένη. Θα σκότωνε κάποιον! Κάποιον, που δεν ήταν ούτε λιγότερο, ούτε περισσότερο καθίκι από τους άλλους άντρες. Απλώς, έπρεπε αυτόν τον άντρα να τον σκοτώσει!

Ήταν ο Σαμ ο, από πολύ καιρό τώρα, πρώην άντρας της!

Ο Σαμ ήταν σκηνοθέτης. Δούλευε, τώρα, πάνω σε μια καινούργια, φτηνιάρική όπως πάντα, ταινία. Θα ήταν πνιγμένος στις μπομπίνες του.

Μπορούσε να τον φανταστεί να κάθεται, εκεί στην πολυθρόνα μπροστά στο τραπέζι της μονταζιέρας. Χοντρός, φαλακρός, έχοντας στα χείλη του ξεχασμένο ένα τσιγάρο. Ολόγυρά του θα στέκονταν οι βοηθοί του στην τσίτα έτοιμοι να ακούσουν τις αγριοφωνάρες του, να καταγράψουν τις παρατηρήσεις του.

Το οξύ βλέμμα του παραγωγού θα κοίταζε στη μικρή οθόνη της μουβιόλας τα έτοιμα πλάνα της ημέρας. Τα λεφτά που έδινε έπρεπε να πιάνουν τόπο, δεν έπρεπε να χάνει αναίτια ούτε σέντσι!

Φανταζόταν τη σκηνή στην αίθουσα του μοντάζ... Τον Σαμ να φωνάζει με οργή: «Κόψτε αυτή τη σκηνή!» ή: «Αυτό είναι άθλιο! Απαίσιο! Αυτή η μαλακισμένη η Μαρί Σαβόι, μού δημιουργεί πρόβλημα! Ούτε να πηδηχτεί δεν ξέρει! Πετάξτε την αυτή τη σκηνή! Θα την ξαναγυρίσουμε το βράδυ! Αν οι άνθρωποι δεν μπορούν να κάνουν καλή δουλειά το πρωί θα δουλεύουν και το βράδυ!».

Ή, μπορεί να ήταν τώρα στο πλατό να ουρλιάζει στο ηλεκτρικό χωνί: «Κατ!.. Γαμώτο μου!...Κατ!.. Ούτε δυο λέξεις σε μια ατάκα δεν μπορεί να πει σωστά ο μαλάκας!... Έλα, Ρού! Προσπάθησε πάλι. Πρέπει να την στείλεις στον διάολο, όπως θα έστελνες την πραγματική σου γκόμενα!.. Θέλω ρεαλισμό!... Δεν της προσφέρεις λουλούδια!.. Στον διάολο τη στέλνεις, γιατί σου τα έχει ζαλίσει!.. Κατάλαβες, αγόρι μου;... Κλακέτα, μοντέρ πάμε από την αρχή!...»

Aλλά ο Σαμ δεν επρόκειτο, πλέον, να διακόψει το γύρισμα πολλών ακόμα σκηνών. Σε λίγη ώρα θα ήταν νεκρός! Νεκρός από τις σφαίρες του όπλου της Μέιμπελ!

Ήξερε το πρόγραμμά του. Μόλις τέλειωνε με τα γυρίσματα της ημέρας, πήγαινε λίγο στο μπαρ, ώσπου να ετοιμαστούν στο εμφανιστήριο τα αρνητικά και τα θετικά κοντάκτ της κόπιας εργασίας. Κατόπιν, θα στρογγυλοκαθόταν στην αναπαυτική πολυθρόνα του στην αίθουσα του μοντάζ, όπου ο μοντέρ θα περνούσε τις μπομπίνες στη μουβιόλα.

Ο βοηθός σκηνοθέτη με βάση τις σημειώσεις του θα εντόπιζε τις σκηνές, όπου ο Σαμ είχε επισημάνει παρατηρήσεις στα πλάνα. Τότε, ο Σαμ θα άρχιζε πάλι τα σχόλιά του διανθισμένα με το σύνηθες υβρεολόγιό του κατά των πάντων.

Ο μοντέρ, συνήθως, αγανακτούσε και έφευγε για το σπίτι του αφήνοντάς τον σύζυλο να τα κάνει όλα μόνος, μιας και τα ξέρει όλα!. Ο Σαμ θα έδιωχνε και τον 'άχρηστο', όπως τον αποκαλούσε, βοηθό του και θα απόμενε μόνος του στην αίθουσα με τα κομμάτια των φιλμ να κρέμονται από πάνω του σαν σφαχτάρια στα τσιγκέλια. Αλλά ένα είναι σίγουρο. Ο Σαμ δεν κώλωνε! Θα τα έκανε όλα μόνος του, γιατί μόνο στον εαυτό του είχε εμπιστοσύνη!

Η Μέιμπελ στεκόταν, ακίνητη και άκαμπτη, ακίνητη σαν άγαλμα. Τα

μαλλιά της σαν πύρινη φλόγα χύνονταν στους ώμους της και τα γκρίζα μάτια της, γεμάτα πίκρα και μίσος, έκαναν έντονη αντίθεση με τη βαθυκόκκινη απόχρωση των χειλιών της.

Ήταν ακόμα όμορφη: με τα ψηλά ζυγωματικά της, με το δυνατό σαγόνι της και κορμί από μεστές κυματιστές καμπύλες στα σωστά σημεία του. Θωριά που έκανε, τους θαυμαστές της σ' ολόκληρη τη χώρα να αναστενάζουν και να τη φαντασιώνονται δική τους σε κάθε της ταινία. Κάποτε!...

Αυτό το 'κάποτε' την ενοχλούσε... Τη γέμιζε πίκρα, γιατί η ίδια κάθε άλλο, παρά σαν 'κάποτε' θεωρούσε τον εαυτό της. Ακόμα και τώρα, στα τριανταπέντε της ένοιωθε να είναι το ίδιο επιθυμητή, μα παραπεταμένη...

Και για αυτό, ένας ήταν ο αποκλειστικά υπεύθυνος! Ο Σαμ, ο παντοδύναμος σκηνοθέτης! Ο κυρίαρχος στις ταινίες χαμηλού κόστους στο Χόλυγουντ!

Ο λόγος του περνούσε σε όλα τα στούντιο της Σανσέτ Μπουλβάρ... Κι αυτός, ο Σαμ δηλαδή, είχε επιβάλλει τον νόμο του: η Μέιμπελ Σνόουσουν τοποθετήθηκε πάνω-πάνω στη μαύρη λίστα των κινηματογραφικών στούντιο του Χόλυγουντ 'δια ασήμαντον αφορμήν' την είχε κάνει τσακωτή να πηδιέται με τον βοηθό του! Ποιός; Αυτός, που δεν έχανε ευκαιρία να χουφτώνει ό τι ζουμερό θηλυκού γένους περνούσε από μπροστά του! Ακόμα και στην ώρα του γυρίσματος!

Τον βοηθό του, τον κράτησε! Τού ήταν απαραίτητος.

Αυτή την έδιωξε κι από το σπίτι κι από την εταιρεία. Την τσάκισε, την ποδοπάτησε, την εκμηδένισε!

Δεν του ήταν απαραίτητη σαν το οποιοδήποτε ενοχλητικό σκουπίδι. Από τις δεκάδες σταρλετίτσες, που θεμελίωναν την καριέρα τους κάτω από τα σεντόνια στο κρεβάτι του Σαμ, κάποια θα έπαιρνε σειρά διαδοχής στο θρόνο της βασίλισσας των 'μπι μούβις', που μόλις είχε χηρέψει.

Η βασίλισσα απέθανε! Ζήτω η βασίλισσα, δεν λένε; Ε, στο σταρ-σύστημα η διαδοχή είναι πολύ περισσότερο οδυνηρή για την 'αποθανούσα' βασίλισσα!

Η βροχή έπεφτε δυνατά και ασταμάτητα. Οι υπόνομοι είχαν γεμίσει με βρώμικα νερά. Η κίνηση στο δρόμο συνέχιζε αμείωτη, παρότι είχε σκοτεινιάσει.

Η Μέιμπελ καθηλωμένη πάντα στο ίδιο σημείο, κάτω από την τέντα του φαρμακείου, παρακολουθούσε υπομονετικά το συγκεκριμένο παράθυρο του κτιρίου στην απέναντι πλευρά του δρόμου.

Στη τσέπη της καμπαρντίνας της έσφιγγε δυνατά την κάννη του μικρού αυτόματου με την ακατανίκητη απόφαση σφηνωμένη στο μυαλό της να το χρησιμοποιήσει ή τώρα, ή ποτέ!..

Έσφιγγε την κάννη σαν να ήθελε να της μεταδώσει τη φόρτισή της, λες κι ότι η πύρινη βολίδα θα ήταν πιο αποτελεσματική, αν μετέφερε και το πάθος της... Το μίσος της, καλύτερα...

Επιτέλους, το παράθυρο φωτίστηκε!

Είδε μια σκιά πίσω από το αδιαφανές τζάμι να κινείται στο δωμάτιο. Ο χοντρός όγκος του Σαμ ξεχώριζε από οποιοσδήποτε άλλος να ήταν. Δεν είδε άλλη σκιά να κινείται. Το δίχως άλλο ήταν μόνος του. Τόσο το καλύτερο. Δεν θα χρειαζόταν να περιμένει περισσότερο.

Στα μάτια της άστραψε το ψυχρό μέταλλο της αποφασιστικότητας που κυριαρχούσε στη σκέψη της.

Σήκωσε τον γιακά της καμπαρντίνας της. Προχώρησε μέσα στη βροχή, αδιάφορη για τις πυκνές σταγόνες που μαστίγωναν αλύπητα το πρόσωπό της.

Διέσχισε το κατάστρωμα του δρόμου σε μια στιγμή που η κίνηση είχε κάπως κοπάσει και με αποφασιστικό βήμα κατευθύνθηκε στην πύλη του στούντιο.

Δεν την ένοιαζε τι θα γινόταν μετά που θα σκότωνε τον Σαμ. Αν την πήγαιναν στο δικαστήριο θα είχε πολλά να πει στη δίκη της. Θα ξεμπρόστιαζε ολόκληρο το Χόλυγουντ με αυτά που ήξερε...

Θα γινόταν το αγαπημένο θέμα στα πρωτοσέλιδα των λαϊκών φυλλάδων. Η δημοσιότητα θα της έφερνε και έναν καλό δικηγόρο.

Το ελαφρυντικό της απόγνωσης, της ηθικής, ψυχικής και επαγγελματικής καταρράκωσης, που οι πρακτικές εκδίκησης του Σαμ, την είχαν οδηγήσει στα πρόθυρα και της φυσικής εξόντωσης, ήταν ένα σίγουρο ηθικό επιχείρημα βασισμένο στην ψυχολογική φόρτιση από την αδικία.

Λογικά, θα ξεμπερδευε εύκολα και γρήγορα με τη δικαιοσύνη. Θα είχε με το μέρος της και τη λαϊκή ετυμηγορία!

Από την άλλη μεριά, η πρώην καριέρα της, αυτή που της είχε δώσει πλατιά δημοτικότητα, η δαμόκλεια σπάθη πάνω από τα κεφάλια του σιναφιού του κινηματογραφικού κυκλώματος για τον φόβο των αποκαλύψεών της, αλλά και η φυσική ομορφιά της που βρισκόταν στο απόγειο της ωριμότητάς της, θα της

εξασφάλιζαν μια νέα καριέρα με τους προβολείς της δημοσιότητας στραμμένους και πάλι πάνω της να τη λούζουν εκτυφλωτικά.

Ποιά κινηματογραφική εταιρία, ποιο στούντιο δεν θα επένδυε με κλειστά τα μάτια σε ένα τέτοιο ‘πακέτο’; Φτάνει να μην έπεφτε σε κανένα στριμάδι δικαστή, που θα την καταδίκασε σε φυλάκιση χωρίς αναστολή!.. Το να ήταν τόσο στριμάδι, που να την έστελνε στην ηλεκτρική καρέκλα για τον φόνο ενός καθάρματος, ούτε που περνούσε από το μυαλό της.

Αυτά τα είχε σκεφτεί τώρα δα μόλις...

Η εκδίκηση με οποιοδήποτε τίμημα, που δούλευε στο μυαλό της στα χρόνια της απόγνωσης και του μίσους, ακόμα και το να τελείωνε τη ζωή της στην ηλεκτρική καρέκλα, είχε δώσει τη θέση της στην εν ψυχρώ εκδίκηση που θα τη δικαίωνε ηθικά, μα κυρίως επαγγελματικά, αδιάφορο αν ο αποδέκτης της εκδίκησης της δεν θα ζούσε για να βιώσει ταπεινωτικά τον θρίαμβό της.

Σταμάτησε μπροστά στη πύλη, και ο γέρο-Μάικ, φορώντας ένα δερμάτινο αδιάβροχο, την κοίταξε.

«Λοιπόν, Μέιμπελ, δεν το...»

«Έχω ραντεβού με τον Σαμ!» τον διέκοψε.

Ο φύλακας κατσούφιασε και κούνησε το κεφάλι του με απορία.

«Με τον Σαμ;» ρώτησε καχύποπτα. «Δεν με ειδοποίησε!»

«Κι όμως ο Σαμ με περιμένει, γέρο μου...»

«Να τον πάρω, τότε στο τηλέφωνο... Τώρα θα είναι στο μοντάζ, καθώς βλέπω φως στην αίθουσα» είπε ο Μάικ και έκανε να σηκώσει το ακουστικό. Η Μέιμπελ του έπιασε τρυφερά το χέρι και τον εμπόδισε να ολοκληρώσει την πρόθεσή του. Ταυτόχρονα, τού χαμογέλασε αφοπλιστικά.

«Καλέ μου Μάικ...» έκανε με ικετευτική και δραματική φωνή, πάντα έλεγαν ότι ήταν καλή στο δράμα, αφού, κάποτε, την πλήρωναν δέκα χιλιάδες δολάρια το μήνα για μερικές τέτοιες σκηνές σε κάθε ταινία της.

«..Δεν με πιστεύεις σε αυτό που σου λέω; Κάποτε ήμασταν φιλαράκια, έτσι δεν είναι;»

Η Μέιμπελ, τότε στις δόξες της, ήταν η αδυναμία του γέρο-Μάικλ. Αλλά και η Μέιμπελ επεφύλασσε μια ασυνήθιστη για ντίβα τρυφερότητα στον νέγρο γέρο-θυρωρό της Πάραλεξ.

«Και βέβαια ήμασταν, Μέιμπελ...»

Ανασήκωσε τους ώμους του με αδιαφορία. «...Άντε καλά... Πήγαινε... Τον δρόμο τον ξέρεις...»

«Ευχαριστώ... Θα το θυμάμαι αυτό, Μάικ!. Θα είσαι για μένα πάντα ο πιο γλυκός Μάικ του κόσμου!» Τέτοια του έλεγε και τον έκανε τον πιο ευτυχημένο άνθρωπο στον πλανήτη Χόλυγουντ για το υπόλοιπο της μέρας.

Πέρασε μέσα από τη πύλη. Το βήμα της ήταν σταθερό κι αγέρωχο. Το χέρι της ήταν ακόμα χωμένο στη τσέπη του αδιάβροχου. Ήξερε τον δρόμο για την αίθουσα του μοντάζ, και κατευθύνθηκε εκεί χωρίς δισταγμό.

Ήταν τυχερή, γιατί δεν συνάντησε κανέναν στους διαδρόμους. Η αίθουσα ήταν στο τέλος του διαδρόμου. Η μικρή πυρίμαχη πόρτα ήταν ανοιχτή.

Διασκέλιζε το κατώφλι. Ο Σαμ ήταν εκεί μόνος του. Κάπνιζε το πούρο του, ο ανόητος! Κάπνιζε και στεκόταν μπροστά σε εκατοντάδες μέτρα πολύτιμου αρνητικού φιλμ, πλην όμως εξαιρετικά εύφλεκτου που μπορούσε με μια τόση δα φλογίτσα του πούρου να μετατρέψει την αίθουσα σε παρανάλωμα πυρός. Ξεδίπλωνε μια μπομπίνα και κοίταζε τα καρέ της στο φως του λαμπτήρα.

Η Μέιμπελ μπήκε μέσα στο δωμάτιο και έκλεισε την ηχομονωμένη πόρτα πίσω της. Έσπρωξε και τον σύρτη. Τότε μόνον, ο Σαμ συνειδητοποίησε ότι και κάποιος άλλος βρίσκεται στο δωμάτιο του μοντάζ.

Γύρισε στον άξονα της πολυθρόνας του και στο πρόσωπό του σχηματίστηκε μάσκα έκπληξης. Ένιωσε το ρίγος μιας αδιόρατης απειλής να τον διαπερνά.

«Μέιμπελ!»

«Σβήσε αυτό το πράγμα!» είπε με προστακτικό τόνο. «...Θα βάλεις φωτιά στο δωμάτιο!»

Την κοίταζε με τέτοιο τρόπο σαν να έβλεπε φάντασμα. Προσπαθούσε να διαβάσει πίσω από το σκληρό της βλέμμα. Δεν ήταν γενναίος, παρόλο που ήταν μεγάλος και η Μέιμπελ δεν συνιστούσε ικανή απειλή για τα κυβικά του. Οι ώμοι του ήταν άχαροι, σαν αυτούς του γορίλα. Είχε μεγάλο κούτελο, μακριά μύτη και χείλια που πήγαιναν προς το καφέ. Το πρόσωπό του ήταν μεγάλο και καθαρό. Έσβησε το πούρο, κοιτάζοντάς την.

«Μέιμπελ! Τι στην Κόλαση θέλεις εδώ πέρα; Ποιος γαμημένος μαλάκας σε άφησε να περάσεις την πύλη; Α, κατάλαβα! Εκείνος ο μπλάντου μπάσταρντ ο αράπης... Πάντα ήσουνα η γέρικη ονειρώξή του!»

«Και συ πάντα ήσουν τόσο χυδαίος, Σαμ!»

«Θα σου τον κανονίσω εγώ αύριο αυτόν τον γιο της μαύρης σκύλας!»

«Δε θα προλάβεις, Σαμ!»

Τράβηξε αργά, τελετουργικά το όπλο από τη τσέπη της. Έσυρε πίσω την ασφάλεια με ένα ξερό κρότο και σημάδεψε το κεφάλι του.

Από το αδιάβροχό της έσταζε νερό και λέκιασε το φιλμ πάνω στη μονταζιέρα.

«Μέιμπελ, τρελάθηκες; Τι πας να κάνεις;»

«Μα είναι φανερό τι πάω να κάνω... Ήρθα να σε σκοτώσω!.. Και θα το κάνω!.. Λυπάμαι, Σαμ, αλλά σήμερα δεν ήταν η τυχερή σου μέρα!»

«Ο πυροβολισμός θα ακουστεί σε ολόκληρο το κτίριο. Θα σε πιάσουν, πριν προλάβεις να βγεις από την πόρτα!..»

«Μπα!.. Είναι ηχομονωμένη και συρτωμένη... Εξάλλου, μου είναι εντελώς αδιάφορο τι θα μου συμβεί μετά... Εσύ, πάντως, δεν θα είσαι εδώ να το απολαύσεις!» Ο τόνος της φωνής της ήταν ψυχρός δίχως το παραμικρό τρέμουλο.

Ο Σαμ γέλασε νευρικά. Έβαλε το χέρι του στο λαιμό του, και χοντρές στάλες ιδρώτα ανάβλυσαν στο μέτωπό του. Τα μάτια του άρχισαν να καίνε. Οι κόρες του είχαν διασταλεί από την αγωνία.

«Με δουλεύεις, Μέιμπελ!»

«Μακάρι να ήταν έτσι, Σαμ!»

Κοίταζε μαγνητισμένος μέσα στη σκοτεινή τρύπα της κάνης του όπλου και το αίμα του πάγωσε. Του φάνταζε σαν μπούκα κανονιού.

«Εσύ, δεν πρόκειται να μου ρίξεις, Μέιμπελ!»

«Μην είσαι τόσο σίγουρος!»

«Μαλακίες!.. Εσύ δεν θα το έκανες αυτό... Είσαι καλό παιδί, που να πάρει!..»

«Κι όμως, θα το κάνω, Σαμ!.. Θα σε σκοτώσω! Κι αναρωτιέμαι, γιατί δεν το έχω κάνει ακόμα και κάθομαι τόσην ώρα και ακούω τις μαλακίες σου!»

«Μα, αφού δεν το έκανες τόσα χρόνια!... Πάνε κοντά τέσσερα χρόνια από τότε... Γιατί, τώρα;»

«Έχεις, δίκιο, Σαμ.. Πάνε κοντά πέντε χρόνια που το άντεξα, που το δού-

λευα στο μυαλό μου... Που ήταν το καθημερινό μου όνειρο και ο καθημερινός μου εφιάλτης!.. Έφτασα στο απροχώρητο της απόγνωσης!..»

Η Μείμπελ προσπάθησε να ελέγξει την υστερία που τής ανέβαινε από το τρίσβαθο του θυμικού της.

Όλη αυτή η σκηνή τής θύμιζε μελόδραμα. Σκηνές που σκηνοθετούσε ο Σαμ. Τώρα ήταν η πραγματικότητα!

Ανασήκωσε ελαφρά το χέρι της με το πιστόλι.

«Για όνομα του Θεού, Μείμπελ. Δεν μπορείς! Θέλω να πω, έτσι απλά να με πυροβολήσεις, και...»

«Είναι το πιο εύκολο πράγμα που ξέρω,» είπε. « Αυτή θα είναι μια σκηνή με πρωταγωνιστές εσένα και μένα, σαν τις παλιές καλές μέρες που, ωστόσο, δεν θα χρειαστεί να την ξαναγυρίσεις!... Καλή αντάμωση, Σαμ!»

Χαλάρωσε τη γραβάτα στο γιακά του κι άλλο.

«Δώσε μου ένα δευτερόλεπτο Μείμπελ! Δώσε μου ένα δευτερόλεπτο να σου μιλήσω! Θα μου δώσεις! Έτσι δεν είναι;»

«Αν είναι να πεις ό,τι έχεις να πεις, πες το γρήγορα... Μόνο μισό λεπτό ζωής σου δίνω, μπάσταρδε!» Τα γκρίζα μάτια της είχαν βυθίσει το σκληρό βλέμμα τους στα πελιδνά από τον φόβο δικά του.

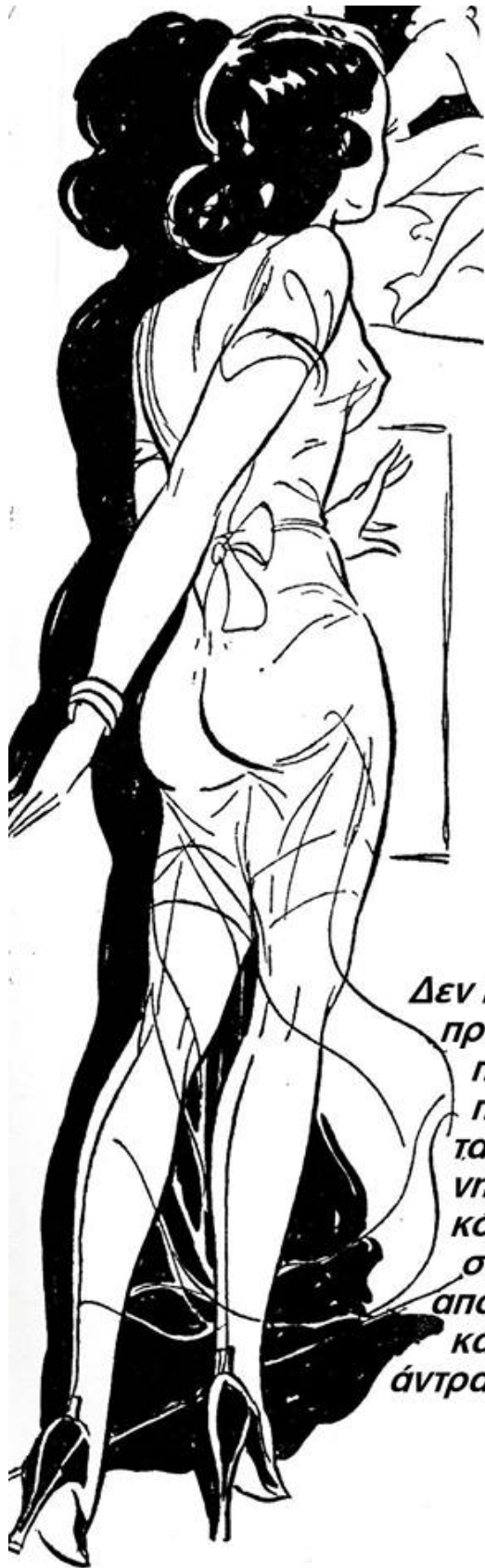
«Λοιπόν, εγώ...Εγώ, να τώρα είχα σκοπό να σε ενημερώσω. Συζητούσαμε με τα παιδιά να σε ξαναπροσλάβω. Έμαθα, και λυπήθηκα ειλικρινά, ότι η τελευταία σου ανεξάρτητη ταινία δεν πήγε και τόσο καλά, αλλά με τους δικούς μου οπερατέρ, όλα θα ξαναπάνε για σένα καλά... Καλύτερα, πολύ καλύτερα θέλω να πω!.. Ένα καινούργιο συμβόλαιο, και...».

Τα μάτια του «χτένισαν» το κορμί της, σταματώντας στα στητά της στήθη που διαγράφονταν καθαρά κάτω από το ελαφρό αδιάβροχό της.

Το βλέμμα του δεν πέρασε απαρατήρητο από τη Μείμπελ. Χαμογέλασε αχνά.

«Δεν ξέρεις να λες πειστικά ψέματα, Σαμ!»

Με το ελεύθερο χέρι της έλυσε τη ζώνη της καπαρντίνας κι αυτή άνοιξε. Ύστερα, με το ίδιο χέρι και δίχως να πάψει ούτε στιγμή να προσέχει τον Σαμ και να τον απειλεί, άρχισε αργά να ξεκουμπώνει το ελαφρό πουκάμισο. Από την πίεση των στητών της μαστών άνοιξε κι αυτό αποκαλύπτοντας τη βαθειά χαράδρα ανάμεσα στις δυο συμμετρικές σάρκινες σφαίρες. Δεν φορούσε σουτιέν! Οι σκουρόχρωμες ρόγες διαγραφόταν σκληρές και ορθωμένες μέσα από το μισοδιάφανο πουκάμισο.

**Δεν ήταν η
πρώτη φορά,
που η Μέιμ-
πελ ντυνό-
ταν με διάφα-
νη προκλητι-
κότητα για να
σαγηνεύσει
αποτελεσματικά
κάποιον
άντρα....**

Ο Σαμ γούρλωσε τα μάτια του. Πέρασε τη γλώσσα του πάνω από τα ξεραμένα χείλη του. Η απειλή του επερχόμενου θανάτου του, φούντωνε ακόμα περισσότερο τον πόθο μέσα του.

Άλλο τόσο κι η Μέιμπελ ένιωθε μια πρωτόγνωρη διέγερση με αυτό που έκανε. Φάνηκε να το διασκεδάζει. Με ένα ελαφρό τίναγμα των ώμων της το ξεκούμπωτο πουκάμισο άνοιξε περισσότερο. Έγινε ερεθιστικά αποκαλυπτική.

Αφού απόλαυσε για λίγο το μούτρο του ξελιγωμένου Σαμ, μάζεψε τις δυο άκρες του πουκάμισου δίνοντας τέλος στο θέαμα.

«Πώς κάνεις έτσι, Σαμ;» του πέταξε ειρωνικά. «Δεν τα έχεις ξαναδεί ποτέ σου πριν; Νόμιζα, πως θα τα είχες βαρεθεί!»

«Γιατί το έκανες αυτό, Μέιμπελ;» ψέλλισε αγνά ο άντρας.

«Για να φύγεις από τον μάταιο τούτο κόσμο με μια όμορφη ανάμνηση, γλυκέ μου!»

Με μιας το πρόσωπο του άντρα σοβάρεψε. Από τη ματιά του χάθηκε κάθε ίχνος φόβου. Έδειχνε μια παράξενη αποφασιστικότητα.

«Εντάξει λοιπόν!...Εμπρός, πυροβόλησέ με, μικρή μου! Ακριβώς στο μέτωπο έτσι ώστε να κάνει μια ωραία τρύπα και να χυθούν τα μυαλά μου πάνω στο τοίχο. Φαντάζομαι...φαντάζομαι ότι μου αξίζει! Σου φέρθηκα σκάρτα. Όλοι μου το έχουν πει εδώ πέρα. Και εσύ δεν είσαι η μόνη... Είναι και άλλοι. Πάντα, το πίστευα αυτό...»

Την κοίταξε θαρρετά ίσα στα μάτια της με ένα αινιγματικό χαμόγελο, «...Το περίμενα, ότι κάποιος από σας θα ερχόσασταν για μένα κάποια στιγμή... Τους πρόλαβες όλους τους άλλους!.. Ένα τελευταίο τσιγάρο στον μελλοθάνατο θα το επιτρέψεις... Δεν θα το επιτρέψεις;»

«Εστω!» απάντησε και κατέβασε το όπλο.

Πήρε ένα τσιγάρο από το πακέτο του. Πρώτα απομάκρυνε όσα φιλμ βρίσκονταν μπροστά του και μετά το άναψε.

Κάπνιζε νευρικά. Ο ιδρώτας έσταζε στο πρόσωπό του. Τα καφέ του μάτια έλαμπαν στις κόγχες τους.

“Παρ’ όλα αυτά το έχει πάρει πολύ καλύτερα, από όσο περίμενα ότι θα το έπαιρνε!..” σκέφτηκε η Μέιμπελ. “...Δεν τσίριξε από τον τρόμο του, δεν έκλαψε, δεν παρακάλεσε να τον αφήσω να ζήσει με ψεύτικες υποσχέσεις πως θα γίνει καλύτερος... Δεν φώναξε για βοήθεια!”

Η Μέιμπελ δεν ήταν σίγουρη, ότι ήθελε πια να τον σκοτώσει! Η απροσδόκητη, για τον χαρακτήρα του στάση του, της χάλασε την ηδονή της εκδίκησης, που τόσα χρόνια ονειρευόταν να νιώσει ταπεινώνοντάς τον πριν τον στείλει άναυλα με μια σφαίρα στο κούτελο.

“Καταραμένε μπάσταρδε, γιατί μου το έκανες και αυτό;” μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της, αλλά ο Σαμ δεν την άκουσε.

Για μια φευγαλέα στιγμή σκέφτηκε να στρέψει το αυτόματο πάνω της και να πιέσει τη σκανδάλη. Θα αυτοκτονούσε μπροστά του. Το σκάνδαλο θα έκανε πάταγο στη γεμάτη υποκρισία πουριτανική κοινωνία του Χόλυγουντ. Η καριέρα του θα καταστρέφονταν με μιας!.. Θα ήταν κι αυτό μια κάποια εκδίκηση. Δεν το έκανε.

Ασφάλισε πάλι το όπλο και το άφησε στο τραπέζι του μοντάζ δίπλα του. Έτσι κι αλλιώς δεν είχε πια καμιά επιθυμία να τον σκοτώσει...

«Τι σκέφτεσαι, Σαμ;»

Ο Σαμ κοίταζε αφηρημένος την καύτρα του τσιγάρου που το έκαιγε αμείλικτα.

«Δεν θέλω να πεθάνω...» μουρμούρισε. «... Μου λείπουν τα κότσια, όταν το σκέφτομαι αυτό. Φαντάζομαι τι είναι. Ένα κενό. Ένα απαίσιο κενό. Και το σώμα σου σαπίζει μέσα σε ένα τάφο, και τα σκουλήκια έρχονται μέσα και έξω από αυτό. Το Χόλυγουντ θα αρνηθεί να έρθει στην κηδεία μου. Μόνο εσύ θα ερχόσουν και για ένα μονάχα λόγο... Για να βεβαιωθείς πως πραγματικά με παραχώσανε και πως δεν θα με ξαναδείς μπροστά σου... Έτσι δεν είναι, Μέιμπελ;»

Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της, αλλά το πρόσωπό της δεν έχανε την σκληρή του έκφραση.

«Γιατί είσαι τόσο καθίκι, Σαμ;»

«Δεν ξέρω... Φταίει, φαντάζομαι, ότι γεννήθηκα έτσι. Σπρώχνοντας και...και σκουντώντας. Θα πρέπει να φταίει ακόμα, ότι είμαι αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της πόλης... Του Χόλυγουντ!.. Όλοι παλεύουμε για τη δημοσιότητα, για τα φώτα, για την επιφάνεια αυτού του βούρκου, για την καταξίωση και τα δολάρια... Πολλά δολάρια, όσα πιο πολλά τόσο πιο σπουδαίος... Για να τα αποκτήσεις, σπρώξε, πάτησε, βάλε τρικλοποδιές... Και γιατί όχι; Αν το μπορείς, σκότωσε!.. Πάρε ό,τι μπορείς. Να πάει στο διάολο ο οποιοσδήποτε άλλος! Φτύστους όλους! Γάμησε τους όλους! Γιατί, αν δεν το κάνεις εσύ, θα σε φτύσουν και θα σε γαμήσουν αυτοί!.. Αυτό είναι το Χόλυγουντ!.. Όχι το λούστρο και οι μαλακίες, που βγαίνουν προς τα έξω... Στολισμένο με πολύχρωμα φανταχτερά φτιασίδια, όπως η Κόλαση, όταν σε προκαλεί... Ξέρεις, μεγάλωσα στο Ίστ Σάιντ Εντ της Νέας Υόρκης κι έπρεπε πάντα να παλεύω... Πάντα! Και τούτο σε κάνει σκληρό... Αμείλικτα σκληρό. Αν αναρωτιέσαι ακόμα το γιατί είμαι καθίκι, όπως με είπες, πιστεύω να κατάλαβες τι εννοώ»

«Καταλαβαίνω, Σαμ... Καταλαβαίνω» απάντησε η Μέιμπελ.

Τότε πρόσεξε το αφημένο δίπλα του όπλο. Έλιωσε το τσιγάρο στο τασάκι και φύσηξε τον καπνό ψηλά. Στο δωμάτιο του μοντάζ η ατμόσφαιρα είχε γίνει πνιγηρή από τον καπνό. Τα καστανόχρωμα μάτια του έλαμπαν.

«Άντε πυροβόλησέ με τώρα, Μέιμπελ!.. Είμαι έτοιμος!»

Η Μέιμπελ τον κοίταξε για λίγα δευτερόλεπτα αποσβολωμένη. Σηκώθηκε απότομα και έτρεξε στην πόρτα. Τράβηξε τον σύρτη. Ήθελε να βγει έξω. Να τρέξει μακριά. Την έπνιγε ο καπνός... Την έπνιγαν οι σκέψεις της. Έκλαιγε.

Ο Σαμ άρπαξε το αυτόματο. Το απασφάλισε και με ένα σάλτο, παρά τον όγκο του, βρέθηκε πλάι της πριν προλάβει να πεταχτεί στον διάδρομο. Τής έφραξε τον δρόμο και προσπάθησε να τής βάλει το πιστόλι με τη βία στο χέρι της.

«Έλα μικρή μου, μην χάνεις το θάρρος σου, τώρα! Μην γίνεσαι αισθηματίας. Δεν ήθελα να πεθάνω.. Αλλά τώρα που το σκέφτηκα, κατάλαβα ότι μου αξίζει να πεθάνω!.. Έλα, Μέιμπελ, τέλειωσε αυτό που άρχισες!»

Κατάφερε να ανοίξει την πόρτα και να πεταχτεί στο διάδρομο. Του είχε ξεφύγει για την ώρα... Τα ψηλά τακούνια της χτυπούσαν δυνατά στο παρκεταρισμένο ξύλινο πάτωμα.

Ο Σαμ πέταξε το πιστόλι και την ακολούθησε προσπαθώντας να την προφτάσει. Η Μέιμπελ βγήκε από τα στούντιο τρέχοντας. Έξω έβρεχε ακόμα. Ήταν το τελευταίο που την ένοιαζε.

Εωπίσω της έτρεχε ο Σαμ φωνάζοντας.

«Μέιμπελ... Μέιμπελ!...»

Στο πεζοδρόμιο του στούντιο ήταν παρκαρισμένα στη σειρά μερικά ταξί. Η Μέιμπελ, λαχανιασμένη από το τρέξιμο, χώθηκε στο πίσω κάθισμα του πρώτου στη σειρά.

Εκείνη τη στιγμή δεν σκέφτηκε, ότι δεν είχε καθόλου χρήματα πάνω της. Το μόνο που την έμελλε ήταν να φύγει μακριά από τον επικίνδυνο αυτόν άνθρωπο. Είχε πάει αποφασισμένη να τον σκοτώσει!

Δείλιασε τη τελευταία στιγμή και τώρα αυτός την κυνηγούσε, να την υποχρεώσει να τον σκοτώσει!

Ο Σαμ πρόλαβε να μπει και να καθίσει δίπλα της, καθώς ο ταξιτζής έβαζε μπρος τη μηχανή.

Η Μέιμπελ στριμώχτηκε στην άλλη μεριά του καθίσματος, όσο μπορούσε πιο μακριά του. Είπε στον ταξιτζή τη διεύθυνσή της κι βύθισε το πρόσωπό της στις παλάμες της.

Η διεύθυνση ήταν σε μια απομακρυσμένη και φτωχική συνοικία του Χόλυγουντ -υπάρχουν και τέτοιες στο υπέρλαμπρο Χόλυγουντ των αστέρων. Ζούσαν εκεί περιθωριακοί, ισπανόφωνοι μετανάστες οι οποίοι δούλευαν σε παρακατιανές δουλειές στα στούντιο και ξεχασμένοι απόμαχοι των πλατό.

«Εκεί μένεις, τώρα, Μέιμπελ;» ρώτησε με τρυφερότητα και συμπόνια ο Σαμ.

Δεν του απάντησε.

«Μέιμπελ...» επέμεινε ο Σαμ.

Γύρισε και τον κοίταξε.

«Γιατί δεν με αφήνεις μόνη μου; Έχασα το κουράγιο μου. Δεν έκανα αυτό που ορκιζόμουν κάθε μέρα και νύχτα εδώ και πέντε κοντά χρόνια, ότι θα έκανα. Δεν μπορείς να με αφήσεις ήσυχη, σε παρακαλώ;»

«Να σε αφήσω; Δεν υπάρχει περίπτωση... Με έκανες να δω κάτι. Κάτι που δεν είχα δει πιο πριν, κατάλαβες;»

Η Μέιμπελ βυθίστηκε πάλι στις σκέψεις της. Πέρασαν αρκετά λεπτά μέσα στη σιωπή.

Το ταξί σταμάτησε μπροστά στη διεύθυνση που είχε δώσει η γυναίκα. Ήταν μια παλιά βρώμικη πολυκατοικία σε μισοσκότεινο δρόμο με πεζοδρόμια σκουπιδαριό. Ολόκληρη η γειτονιά απέπνεε τη μιζέρια των κατοίκων της.

Η Μέιμπελ βγήκε από το αμάξι και με αργό κουρασμένο βήμα κατευθύνθηκε στη σκεπαστή είσοδο του κτιρίου. Ο Σαμ πλήρωσε τον οδηγό και με βιαστικό βήμα την ακολούθησε.

Ξεκλείδωσε την πόρτα του διαμερίσματός της και μπήκε με τον Σαμ ξωπίσω της. Δεν είχε το κουράγιο να τον εμποδίσει. Τόσο το καλύτερο. Θα τον άφηνε να δει, πού την είχε καταντήσει.

Το διαμέρισμα ήταν όλο κι όλο ένα μεγάλο καθαρό και περιποιημένο δωμάτιο με λιγοστά έπιπλα.

Έβγαλε το αδιάβροχό της και το καπέλο. Τίναξε τα κόκκινα σαν φωτιά μαλλιά της.

Ο Σαμ στάθηκε στη μέση του δωματίου και το βλέμμα του έπεσε σε πέντε μεγάλες φωτογραφίες κρεμασμένες στον τοίχο. Και στις πέντε ήταν η Μέιμπελ κι αυτός!...Ο Σαμ!

«Μέιμπελ, ακόμα με αγαπάς;»

Το βλέμμα της σκοτείνιασε. Τα γκρίζα μάτια της έγιναν πιο σκούρα.

«Δυστυχώς ναι... Όλα αυτά τα χρόνια! Σε αγαπούσα σαν κοριτσόπουλο κι όχι σαν ώριμη γυναίκα!... Και εσύ με έδιωξες... Με εξόντωσες επαγγελματικά, για μια στιγμή αδυναμίας μου, λες κι εσύ ήσουν ο άμεπτος!»

«Μήπως δεν κατάλαβες την ερώτησή μου; Στην επαναλαμβάνω: Μέιμπελ: με αγαπάς, ακόμα; Για τώρα, ρωτάω!»

«Όλα αυτά τα χρόνια δεν έχω πάει με άλλον άντρα, ούτε μια φορά!»

«Και θέλεις να σε πιστέψω, Μέιμπελ;» έκανε χαμογελώντας ειρωνικά ο Σαμ.

Η Μέιμπελ έβγαλε με αργές κινήσεις τη μπλούζα της και τη φούστα της. Είχε απομείνει φορώντας μόνο τα δαντελένια εσώρρουχά της.

Η Μέιμπελ τον παρατήρησε λίγες στιγμές με διαπεραστικό βλέμμα. Ξαφνικά έπεσε στην αγκαλιά του.

«Σαμ!.. Σαμ, θέλω να κάνουμε έρωτα!.. Κάνε μου έρωτα!.. Τώρα!.. Το έχω ανάγκη!»

Φιλήθηκαν παθιασμένα

«Μέιμπελ!.. Πριν λίγο ήθελες να με σκοτώσεις!»

«Ηθελα!»

Τη χάιδεψε τρυφερά στα κόκκινα μαλλιά της.

«Μέιμπελ, θέλεις να δοκιμάσουμε πάλι από την αρχή; Αυτή τη φορά θα είναι διαφορετικά και για τους δυο μας!»

Απομακρύνθηκε από την αγκαλιά του κάνοντας μερικά βήματα πίσω. Τον κοίταξε κατάματα. Το βλέμμα της ήταν σκληρό. Δεν απάντησε.

Ξεκούμπωσε και έβγαλε το πουκάμισό της. Τα δυο ολοστρόγγυλα, αλλά όχι υπερβολικά γεμάτα στήθη της ξεπρόβαλλαν με αυθάδικη μεγαλοπρέπεια μπροστά του. Άφησε τη φούστα της να γλιστρήσει στο πάτωμα.

Στεκόταν απέναντί του φορώντας μόνο το μικρό μαύρο δαντελωτό σλιπάκι της. Ακούμπησε τις παλάμες της στους καλοσχηματισμένους λαχταριστούς λαγόνες της παίρνοντας μια στάση που άφηνε την πρόκληση να ξεχειλίζει από το γυμνό κορμί της.

Τα μάτια του Σαμ γυάλισαν από ανυπόμονο πόθο, καθώς άρχισε να τον πλησιάζει με αργό λικνιστικό βήμα.

«Πότε δεν μπορούσα να σου αντισταθώ,» είπε. «Ποτέ δεν μπορούσα!.. Κάθε φορά που σε έβλεπα...»

«Το ξέρω!..» τον διέκοψε. «..Το βλέπω και τώρα!..» Η φωνή της δεν είχε τίποτα από τη λαγνεία που υποσχόταν το κορμί της. «...Τέτοιο κτήνος

είσαι! Η αγάπη, που νιώθεις για μένα δεν είναι αγάπη. Είναι πόθος! Τι μου ζητάς, λοιπόν, να ξαναρχίσουμε από την αρχή; Κάποια στιγμή ο πόθος σου θα στομώσει και θα με παραπετάξεις ξανά σαν άχρηστο σκουπίδι, σαν στημένη λεμονόκουπα! Και ίσως τότε να είναι αργά να ξαναρχίσω τη ζωή μου... Την όποια ζωή μου. Άφησε εμένα να σε αγαπώ, μόνη μου με τον τρόπο μου και πού ξέρεις, ίσως μου ξανάρθει η επιθυμία να σε σκοτώσω και ησυχάσω!»

«Όχι, εγώ...» πήγε να διαμαρτυρηθεί.

«Πάψε, Σαμ!.. Νομίζεις ότι δεν σε ξέρω; Ήμουν παντρεμένη μαζί σου!. Σκέφτεσαι μόνο τη σάρκα... Γυναίκα να έχεις για να πηδάς! Λοιπόν, Σαμ, αυτή είναι η ευκαιρία σου, πάρτην!.. Πάρε με! Να τελειώνουμε με αυτό, για το οποίο σε άφησα να με ακολουθήσεις και να έρθεις έως εδώ!»

«Μέιμπελ, με έχεις παρεξηγήσει, εγώ...» αλλά τα μάτια του κοίταζαν το κορμί της.

Τον πλησίασε και κρεμάστηκε από τον λαιμό του. Τα γυμνά στήθια της κόλλησαν στο σώμα του. Τα πίεσε πάνω του. Τα μακριά της πόδια μπλέχτηκαν ανάμεσα στα δικά του. Την αγκάλιασε με παράφορο πάθος. Το πρόσωπό της γέμισε από τα φιλά του. Κούρνιασε στην αγκαλιά του και τον άφησε να την οδηγήσει στο κρεβάτι.

Στις δέκα το πρωί σηκώθηκε από το κρεβάτι. Φορούσε ένα αποκαλυπτικό νεγκλιζέ. Σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου και σχημάτισε τον αριθμό του στούντιο της Πάραλεξ.

«Ο κύριος Σαμ Μαρξ είσαι σε συμβούλιο...» άκουσε τη φωνή της τηλεφωνήτριας από την άλλη άκρη της γραμμής.

Το έκλεισε, ανέκφραστη.

Το μεσημεράκι ξανατηλεφώνησε.

«Λυπάμαι, ο κύριος Σαμ Μαρξ μόλις πήγε για μεσημεριανό. Όχι, δεν άφησε κάποιο μήνυμα για σας.»

Στις πέντε το απόγευμα μπήκε σε ένα μικρό οπλοπωλείο στη Μέλροουζ στρητ. Ο υπάλληλος έσπευσε να την εξυπηρετήσει.

«Θα ήθελα ένα αυτόματο πιστόλι.» τού ζήτησε η Μέιμπελ.

«Σε τι θα σας χρειαστεί;»

«Θέλω να σκοτώσω κάποιον!» του απάντησε σοβαρά-σοβαρά.

Ο υπάλληλος την κοίταξε καχύποπτα. Σοβαρολογούσε; Κοιτάζοντάς την προσεκτικότερα, τη θυμήθηκε. Είχε αγοράσει ένα άλλο τις προάλλες.

«Μα, προχτές αγοράσατε ένα ακόμα. Δεν τον σκοτώσατε;»

«Όχι, μου ξέφυγε!»

«Ξέρετε να σκοτώνετε;» Ο υπάλληλος ήθελε να φτάσει την πλάκα στα άκρα.

«Καλύτερα από οτιδήποτε άλλο ξέρω να κάνω!.. Έχω σκοτώσει ίσαμε σήμερα πάνω από τριάντα με ένα τέτοιο όπλο και με έχουν σκοτώσει καμιά δεκαριά φορές με ένα παρόμοιο. Σε κάθε μου ταινία θα ρίξω και κανένα -δυο πυροβολισμούς! Λέτε, λοιπόν, να μην έχω πείρα;»

«Σας πιστεύω. Μα τι το κάνατε το άλλο;»

«Κάπου θα το ξέχασα!..» απάντησε με αφοπλιστική αφέλεια.

«Κυρία μου, αν επρόκειτο για αναπτήρα, να το πιστέψω, αλλά πρόκειται για όπλο και εν πάση περιπτώσει η άδεια οπλοφορίας που έχετε για να υπερασπίζεστε ένοπλα τη ζωή σας δεν σας δίνει και το δικαίωμα να χάνετε τα όπλα που αγοράζετε..»

«Σας υπόσχομαι να μη το ξαναχάσω!»

«Ωστόσο, πέρα από τα αστεία, κυρία μου, θα πρέπει να σημειώσω στην άδεια οπλοφορίας σας, ότι είναι το δεύτερο όπλο που θα έχετε στην κατοχή σας..»

«Κάνετε αυτό που πρέπει!»

Πλήρωσε με τα τελευταία της δολάρια, πήρε το πακέτο και βγήκε από το μαγαζί. Έβρεχε πάλι. Έσφιξε τη ζώνη της καπαρντίνας της και πήρε τον δρόμο για τα στούντιο της Πάραλεξ. Φτάνοντας είδε το φως στο δωμάτιο του μοντάζ. Πήγε να περάσει από την πύλη. Ο γέρο-Μάικ ήταν εκεί και της εμπόδισε την είσοδο.

«Συγγνώμη, Μέιμπελ... Δεν μπορείς!» είπε λυπημένα που δεν μπορούσε να εξυπηρετήσει τη μικρή του φίλη...

«Μάικ, εγώ που.....»

Κούνησε το κεφάλι του, λυπημένα, πέρα-δώθε με την κίνηση της άρνησης.

«Έχω διαταγές, Μέιμπελ. Λυπάμαι!..»

Έβγαλε το όπλο από την τσέπη της και το κόλλησε στο στομάχι του.

«Αν με συνόδευες, εσύ ίσαμε την αίθουσα του μοντάζ;»

Την κοίταζε αποχαυνωμένος.

«Τι πας να κάνεις; Είσαι τρελή;»

«Πες το κι έτσι. Είμαι μια απεγνωσμένη γυναίκα, Μάικ. Σε συμβουλεύω να κάνεις ό,τι σου λέω.»

Έτρεμε...

«Έχω, άλλη επιλογή;»

«Έχεις!» του έκανε και χάιδεψε απαλά την κάννη του όπλου.

Δεν τους πήρε ώρα να φτάσουν ίσαμε την αίθουσα του μοντάζ. Έξω από την πόρτα της αίθουσας είδαν μαζεμένους πολλούς ανθρώπους. Η Μέιμπελ έκρυψε το όπλο της και στάθηκε παράμερα.

Το πλήθος μπροστά στην πόρτα παραμέρισε και στο κατώφλι φάνηκε μια όμορφη νέα ξανθιά γυναίκα. Ο Μάικ την αναγνώρισε και ψιθύρισε στο αυτί της Μέιμπελ:

«Η Λώρανς Τάρνερ... Μια από τις διαδόχους σου! Πρωταγωνίστησε σε μερικές πρόσφατες από τις ταινίες του κυρίου Μαρξ και ερωμένη του. Την έκανε πέρα και από τα δύο... πόστα πριν λίγο καιρό για τη Λίλυ Πάρκερ...»

“Θα διέπρεπε σαν συνεργάτης του Νάσιοναλ Ινκουάιερ ο γέρο-Μάικ!” σκέφτηκε η Μέιμπελ.

Την Τάρνερ την κρατούσε από το μπράτσο ένας από τους άνδρες ασφαλείας του στούντιο. Αυτή είχε σκύψει το κεφάλι της κι έμοιαζε συντετριμμένη. Το φωτεινό πράσινο φόρεμα της ήταν σκισμένο μπροστά και τα στήθη της ήταν εκτεθειμένα σε κοινή θέα. Δεν έκανε καμιά προσπάθεια να τα καλύψει.

Πίσω τους φάνηκαν στο κατώφλι της πόρτας τρεις άντρες. Ήταν ο μοντέρ και ο βοηθός σκηνοθέτη. Ανάμεσά τους στηριζόταν ο Σαμ.

Δύο άντρες μετέφεραν έξω από την αίθουσα του μοντάζ τον τραυματισμένο Σαμ Μαρξ υποβαστάζοντάς τον, ενώ η σοκαρισμένη σταρλέτ προσπαθούσε να συμμαζέψει το σχισμένο φουστάνι της καλύπτοντας συγχρόνως και τη γύμνια της.

Από το κεφάλι του έτρεχε αίμα, που εκτός από το πρόσωπο, τού είχε κάνει κατακόκκινο και το άσπρο μεταξωτό πουκάμισό του. Βογκούσε από τον πόνο.

Η συνοδεία πέρασε μπροστά από την Μέιμπελ και τον γέρο-Μάικ. Δεν τους πρόσεξε κανένας. Ήταν, άλλωστε, τόσοσ κόσμος μαζεμένος εκεί πέρα. Αυτοί που είχαν καταφθάσει τελευταίοι ρωτούσαν αναστατωμένοι εκείνους που είχαν έρθει νωρίτερα για το τι είχε συμβεί.

«Ήταν αυτοάμυνα. Προστάτευε την τιμή της.»

«Ο Σαμ της είχε ζητήσει να την δει, ή από μόνη της εισέβαλε στην αίθουσα του μοντάζ ζητώντας εξηγήσεις για τον παραμερισμό της!»

«Ο Σαμ της ρίχτηκε!»

«Ο Σαμ γίνεται κτήνος όταν αρχίζει να κάνει τέτοια.»

«Γενικώς είναι ένα αμετανόητο καθίκι με τις γυναίκες!»

«Πήγαινε, όμως, γυρεύοντας κι αυτή... Δεν φοράει μια γυναίκα ό τι πιο προκλητικό έχει, όταν πάει στο γραφείο του Σαμ! Ακόμα κι αν έχει σκοπό να τσακωθεί μαζί του!»

«Τον χτύπησε στο κεφάλι με εκείνο το ομοίωμα του Όσκαρ, που είχε απονείμει ο Σαμ στον εαυτό του ξέροντας πως ποτέ δεν πρόκειται να του απονεμηθεί ένα αληθινό!»

Μπροστά από την Μέιμπελ περνούσε το μεγάλο αφεντικό της Πάραλεξ, που είχε καταφτάσει και αυτό, όταν πληροφορήθηκε το σκηνικό που έτρεχε στην αίθουσα του μοντάζ.

«Είναι τελειωμένος ο Σαμ Μαρξ, μετά το σημερινό επεισόδιο! Βρήκαμε ένα όπλο στο πάτωμα της αίθουσας του μοντάζ σήμερα το πρωί. Φαίνεται πως και κάποια άλλη κυρία τον επισκέφτηκε χτες με όχι καλούς σκοπούς... Άγνωστο, όμως, γιατί δεν τους πραγματοποίησε...»

Η καρδιά της Μέιμπελ είχε κολλήσει στον τοίχο, από τον φόβο της. Είχε βρεθεί το πιστόλι της! Αν η αστυνομία εξέταζε τα δαχτυλικά αποτυπώματα, σίγουρα θα την εντόπιζαν. Εχτές δεν την ένοιαζε να την συλλάμβαναν για φόνο. Αλλά, όχι και να την συλλάβουν τώρα για αποτυχημένη απόπειρα φόνου!

«... Αλλά, προς θεού φροντίστε να μη βγει τίποτα προς τα έξω! Η αστυνομία δεν πρέπει μάθει τίποτα απ' όλα αυτά! Δεν υπάρχει λόγος για τέτοιου είδους δημοσιότητα. Ούτε για το ένα επεισόδιο, ούτε για το άλλο αφού δεν θα έχουμε κηδείες...»

Η καρδιά της Μείμπελ πήγε στη θέση της.

Ακολούθησε την κουστωδία του μεγάλου αφεντικού, που στο μεταξύ είχαν προφτάσει τον Σαμ που τον υποβάσταζαν οι δυο βοηθοί του.

Κοίταξε το τραύμα του Σαμ. Δεν ήταν σοβαρό.

Το αφεντικό ήταν οργισμένο με τον σκηνοθέτη του.

«Ξόφλησες για την Πάραλεξ, κύριε Μαρξ. Και θα μπεις στη μαύρη λίστα σε όλες τις μεγάλες εταιρίες στην πόλη!»

«Όχι», έκανε ο Σαμ, «όχι...για όνομα του Θεού!»

Η Μείμπελ προσπέρασε απαρατήρητη και γλίστρησε αθόρυβα στον διάδρομο για την έξοδο.

Έξω έβρεχε πιο δυνατά. Θα έπρεπε να διασχίσει το Χόλυγουντ ίσαμε την άλλη άκρη του με τα πόδια. Δεν είχε άλλα χρήματα για ταξί...

* * * * *

Δύο χρόνια μετά από εκείνη τη νύχτα, η Μείμπελ στεκόταν στη μικρή κουζίνα του διαμερίσματός της φτιάχνοντας ομελέτα με τυρί.

Η πόρτα του διαμερίσματος άνοιξε και ένας τεράστιος φαλακρός άντρας μπήκε. Τα ρούχα του ήταν φθαρμένα και φαινόταν ότι ήταν πολύ κουρασμένος από μια μέρα σκληρής δουλειάς.

Η Μείμπελ σταμάτησε να ανακατεύει τα αυγά. Άφησε το μπολ με το μίγμα και έτρεξε να τον αγκαλιάσει.

«Λοιπόν Σαμ;» ρώτησε «..Πώς πήγε το σχολείο για νέους ηθοποιούς σήμερα;»

«Άθλια!» είπε. «Άμα ήταν ταινία θα έπρεπε το πλάνο να ξαναγυριστεί πολλές φορές!.. Ξέρεις ότι βγάλαμε μόνο δώδεκα δολάρια αυτή τη βδομάδα;»

Η Μείμπελ χαμογέλασε. «Αρκετά για να ζήσουμε, καλέ μου.»

Κάθισε βαρύς σε μια καρέκλα. Κράτησε το κεφάλι του στα δυο του χέρια.

«Ναι, έτσι νομίζω κι εγώ.»

Γύρισε και την κοίταξε με λατρεία. Στα τριανταεφτά της η Μείμπελ όχι μόνο δεν είχε να ζηλέψει κάτι από μια 20-25 χρονών κοπέλα. Ίσα-ίσα που θα την έβαζε και κάτω!

«Ήταν πολύ ευγενικό από μέρους σου να με μαζέψεις, όταν χτύπησα πάτο, μικρή μου. Έμαθα τι σημαίνει αγάπη. Πάει με τον πόθο καμιά φορά, αλλά μπορεί να είναι και ξεχωριστό πράγμα. Αγάπη είναι όταν μια γυναίκα σαν και εσένα κολλάει με ένα κάθαρμα σαν και εμένα...ένα κάθαρμα που σε χτύπησε πολύ όταν εσύ ήσουν ήδη κάτω...»

Πέταξε την ομελέτα στον αέρα και με μαεστρία την υποδέχτηκε στο τηγάνι ανάποδα.

«Τηλεφώνησαν σήμερα από την Πάραλεξ!» του φώναξε με προσποιητό αδιάφορο ύφος, σαν να επρόκειτο για καθημερινή ρουτίνα ένα τηλεφώνημα από την Πάραλεξ.

Μια λάμψη φώτισε τα μάτια του. «Εννοείς ότι μετά από τόσα παρακάλια, θα με ξαναπροσλάβουν;»

«Ένα διπλό συμβόλαιο, με μια ρήτρα!»

Η Μέιμπελ είδε το ύφος του και κατάλαβε ότι ήδη είχε αρχίσει να σκέφτεται το τι θα γινόταν, τις διαταγές που θα έδινε. Δεν είχε κάποια αξιοπρεπή δουλειά από τότε που τότε που είχε αποπειραθεί να βιάσει την ξανθιά σταρλέτ κι εκείνη του είχε φέρει στο κεφάλι ένα Όσκαρ ιμιτασιόν.

«Ένα συμβόλαιο!», επανέλαβε αυτός.

Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Και ο όρος του συμβολαίου είναι ότι εσύ θα παραμείνεις παντρεμένος και θα αφήσεις τις γυναίκες από το στούντιο. Από τη στιγμή που θα χωρίσουμε, που θα πάψουμε να ζούμε μαζί, θα απολυθούμε και οι δύο!»

Έμεινε να την κοιτάει. «Τι...τι εννοείς μικρή; Λες για τους δυο μας...»

«Σωστά. Στην πρώτη σου ταινία θα πρωταγωνιστώ εγώ στην επιστροφή μου.»

Σηκώθηκε Τη χάζευε, καθώς δεν μπορούσε να πιστέψει αυτά που μόλις του είχε πει.

«Επιστρέφουμε και δυο; Δεν θα είναι κανένας από μας πια στη μαύρη λίστα, και...»

Τα γκρι μάτια της κοκκινομάλλας ηθοποιού έμειναν ορθάνοιχτα και το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο.

«Ακριβώς έτσι,» είπε και συνέχισε προλαβαίνοντάς του κάποιες άλλες εύλογες ερωτήσεις.

«... Τους πήγα το plot story ενός σεναρίου... Το δικό μας στόρυ... Το βρήκαν ενδιαφέρον και συμφώνησαν να αναλάβουν την παραγωγή του.

Δέχτηκαν και τον όρο μου να το γράψουμε μαζί, αφού μαζί το ζήσαμε!... Δεν είναι θαυμάσιο, αγάπη μου;»

Ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Έψαχνε να βρει τις λέξεις να τής απαντήσει, αλλά η Μέιμπελ συνέχισε...

«Σκέφτηκα και το φινάλε!.. Τελικά, θα σε σκοτώνω!»

«Χάπυ έντ, δηλαδή!» Και έσκασαν στα γέλια.

Ο Σαμ την αγκάλιασε τρυφερά.

«Μα, Μέιμπελ, πώς τα κατάφερες; Έχω κάνει προσπάθειες και προσπάθειες γι' αυτό και...»

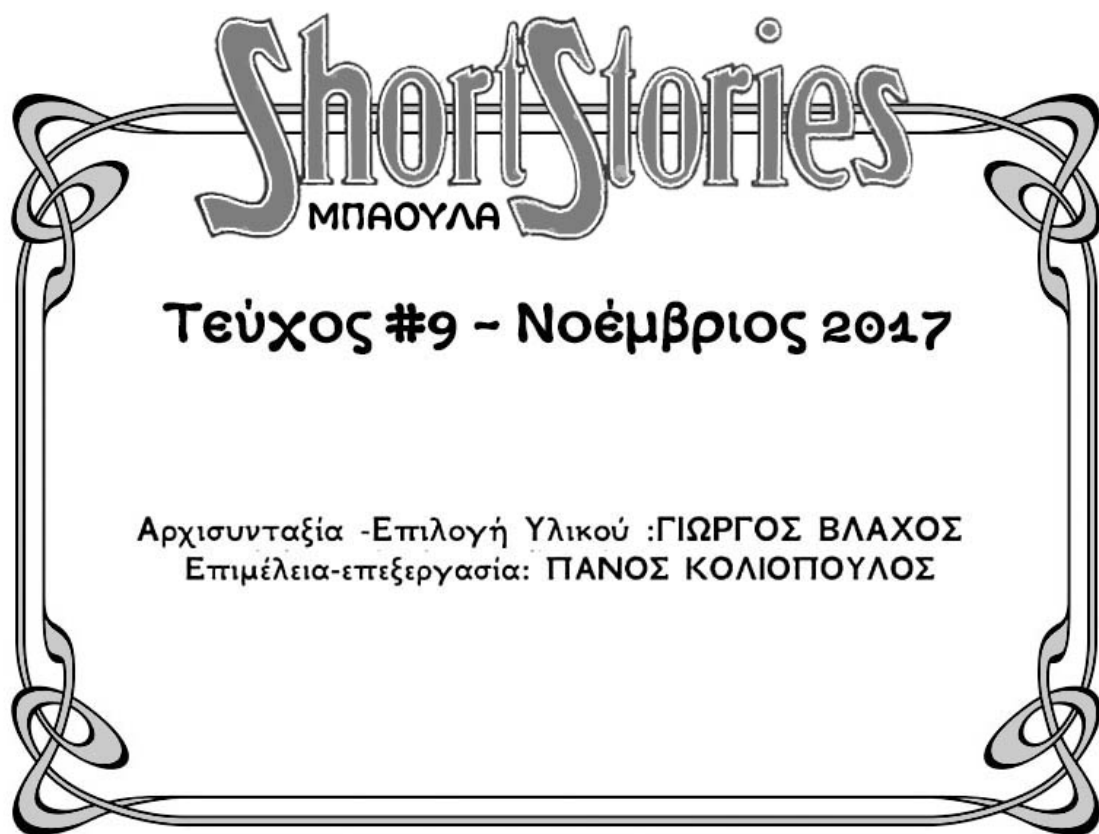
«Έχουν καινούργιο μεγάλο αφεντικό, τώρα...»

«Ναι, αλλά...»

Χτύπησε ελαφρά και με νόημα τον καλοσχηματισμένο γοφό της.

«Λαγνεία!.. Λαγνεία, χρυσέ μου... Αλλά, εσύ πού να ξέρεις από αυτά!»

The End

SHORT STORIES - SPICY STORIES & NOVELS ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΣΤΗ ΣΕΙΡΑ: THAT'S HOLLYWOOD!

Η ΛΕΥΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΑΝΙΒΑΛΩΝ

«...Χόρευε μπροστά στους δυο άντρες. Χόρευε για αυτούς διεγείροντας αισθησιακά κάθε σημείο του κορμιού τους με τον παράξενο τελετουργικό χορό της. Ευκίνητη σαν αίλουρος, ευλύγιστη σαν φίδι, τα μέλη της υπάκουαν στον δαιμονικό ρυθμό των τυμπάνων. Στα χέρια της στριφογύριζε με επιδεξιότητα φονικό δόρυ!...»

ΠΑΡΘΕΝΑ ΣΤΗ ΓΚΙΛΟΤΙΝΑ

Νεαρή ποθητή και εκ πεπιοθήσεως παρθένα σαρλέτ υποδέεται μια ευγενή γυναίκα καταδικασμένη να εκτελεστεί στη γκιλοτίνα κατά τη γαλλική Επανάσταση. Η κινηματογραφική γκιλοτίνα, όμως έχει αντικατασταθεί κρυφά από αυθεντική και ο αποκεφαλισμός θα είναι αληθινός!.. Μόνον ένας γνωρίζει το αποτρόπαιο μυστικό.

ΤΑ ΒΑΜΠΙΡ ΔΕΝ ΧΑΪΔΕΥΟΥΝ

Η ωραιότατη σπαρ, πρωταγωνίστρια σε ταινίες οικογενειακής κινηματογραφικής εταιρίας εγγονή και κυριότερη κληρονόμος βαθύπλουτου κινηματογραφικού παραγωγού, ζητά την προστασία ιδιωτικού ντετέκτιβ, γιατί απειλείται η ζωή της από τον... νεκραναστημένο παππού της! Το ίδιο απειλούνται και οι υπόλοιποι υποψήφιοι κληρονόμοι.

ΠΡΙΒΕ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

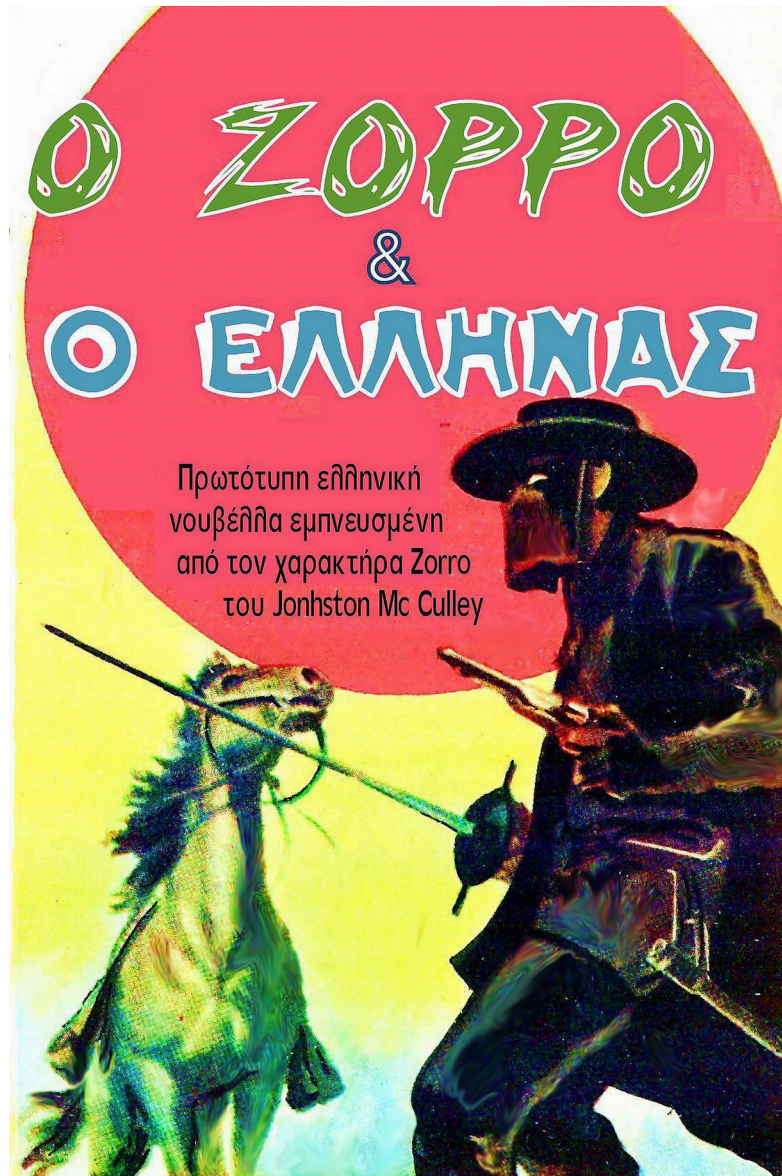
Δεύτερη φορά στη ζωή του μια γυναίκα αναστάτωσε τόσο πολύ τον Ρόυ Πάρκερ, μόλις την αντίκρισε. Είχε το πρόσωπο και το κορμί που αναζητούσε απελπισμένα! Όσο, όμως αυτή αρνιόταν πεισματικά να υποκύψει, τόσο η ανεκπλήρωτη επιθυμία του γινόταν πιο βασανιστική. Ζήτησε τη βοήθεια αυτής, που τον είχε αναστατώσει πρώτη: της γυναίκας του!

Η Λου τρέβησε απαλά την πετσέτα που έφραζε το γυμνό κορμί της Χέλγκες. Αυτή δεν έφερε καμιά αντίσταση! Ήταν-όσο που έδειχνε να τη διασκεδάζει. Το ότι και η Λου ήταν γυμνή την έκανε να νιώθει άνετα. Είναι που...

ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΥΝΤΟΜΑ

ΣΤΟ “ΜΠΑΟΥΛΟ ΤΩΝ PULPS”!

Πρωτότυπη ελληνική
νουβέλλι εμπνευσμένη
από τον χαρακτήρα Zorro
του Jonhston Mc Culley

«Ο ΖΟΡΡΟ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΑΣ»

Μια συναρπαστική περιπέτεια του μασκοφόρου ιδαλγού που βρίσκεται αντιμέτωπος με έναν μυστηριώδη αδίστακτο ληστή, που ζητά να καρπωθεί τον κρυμμένο αμύθητο θησαυρό των Μάγιας, ενώ ταυτόχρονα βρίσκεται αντιμέτωπος και με τον Έλληνα για την καρδιά μιας φλογερής Μεξικάνας!